

3753 Cnefte Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 3754

med Forfatningen. Vor Forfatning giver ikke, det skal jeg villig indrømme, Folkethinget en saadan absolut Overvægt, som andre Landes Forfatninger undertiden give, hvor der enten er et Et kammer, eller hvor det andet Thing er absolut afhængig af Regjeringen, og jeg skal indrømme, at der maa tages væsentligt Hensyn til det andet Thing, hvad ogsaa dette Parti gjentagne Gange har indrømmet. Vi have udtalt det udtrykkelig, og vi have udtalt det netop for at gjøre det klart for hele Landet, og for de Herrer med, og vi kunne ikke gjøre ved, at de Herrer den Gang spillede fornærmebe og vare borte, maaske de vare i Selskab, det veed jeg ikke. Havde de Herrer været her og fulgt Forhandlingerne, havde de gjort deres Pligt og været her tilstede i Stedet for paa de Steder, hvor de maaske vare, saa havde de ganske sikkert været meget mere à jour med vor Politik, end de ere, og det havde været overordentlig ønskeligt for dem selv. Jeg veed, at de Herrer af og til udtale, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds udtalte igaar en vis Triumf over, at han ikke var tilstede, men det tror jeg er af de Ting, som man egentlig gjør, naar man en Gang har gjort Noget, man fortryder; saa trøster man sig ved at sige: det var godt gjort, og jeg skammer mig ikke derved, men man skammer sig dog alligevel ved det. — Men, siger jeg, det Standpunkt, som den høitærede Regjering indtager, er i den fuldstændigste Strid med vor Forfatning i modsat Retning. Jeg vil indrømme, at det vilde være i Strid med vor Forfatning, om vi forlangte en knusende Indflydelse for dette Thing og ingen for det andet Thing. Det vilde ikke være i Overensstemmelse med Landen i Forfatningen af 1866, og det ville vi heller ikke, men jeg siger, at, naar der dannes en Regjering, og denne Regjerings hele Politik er præget af en fuldstændig Hensynsløshed overfor dette Thing og præget af, at den udelukkende er baaren af det andet Things Lidd, saa er dette endnu mere i Strid med vor Forfatning, og en saadan Regjering tror jeg, at man har Lov til at sige to Ting om, nemlig for det Første, at den ikke kan medvirke til at løse den Krise, som vi nu ere i, paa en tilfredsstillende og forfatningsmæssig Maade, og for det Andet, at en Regjering som denne er det ikke blot en Ret, men tillige en Pligt at gjøre principiel Opposition imod, netop fordi det er denne Regjering. Dette ønsker jeg særlig at udtrykke, thi jeg tror, at man nævner sig selv, naar man gjør Situa-

tionen uklar ved at ville lade, som om det kun var en eller anden Sag, et eller andet Punkt paa Finantsloven, hvorom det dreiede sig. Nei, det dreier sig ikke derom; det dreier sig om at fjerne en Regjering, som regjerer i Kraft af et Regjeringsprincip, der er i Strid med Forfatningen, og naar man er kommen saa vidt — og det er man —, saa er det ikke blot en Ret, men ligesvem en Pligt at gjøre Sit til at fjerne denne Regjering; thi i et Land, der er saa lidet som vort, og hvor Forfatningen er saa ung, har det den største Betydning for Udviklingen, at man ikke spænder Forfatningen paa saadanne Experimenter som dem, Regjeringen gjorde ifjor (Hør! Hør!). Det glæder mig, at de Herrer ere med, thi det maa være klart, at derved bringer man det til, at Befolkningen taber enhver Lidd til Forfatningen, og at Befolkningens forskjellige Klasser i Stedet for at arbejde sammen komme til at staa i et fjendtligt Forhold til hverandre, og man bringer det fremdeles til — det siger jeg rent ud, uden at frygte for nogen Behreidelse i saa Henseende, fordi det skal siges —, at det Baand mellem Konge og Folk, som er en Betingelse for en lykkelig Udvikling i et monarkist Land, tager Stade derved (Hør! Hør!). Jeg mener altsaa, at det er i enhver Henseende ikke blot en Ret, men tillige en Pligt at træde op imod dette Ministerium, bekæmpende det af al Kraft, og jeg skal ganske slutte mig til, hvad der igaar blev sagt af det ærede Medlem fra Stege (Bojssen), nemlig, at, saa længe som dette Ministerium staar, maa der ikke være Tale om Forlig. Deraf følger nu ikke, at man ikke alligevel skulde kunne komme til Forlig; thi et Ministerium har dog en Ende, og Alting kan jo gaa over, ogsaa dette Ministerium. Ministerierne vare jo overhoved ikke saa længe her i Danmark; deres Livsvarighed er taget betydelig af, og vi kunne altsaa ikke desto mindre haabe at komme til en Forstaelse. Nu veed jeg nok, og det gjorde mig ondt at høre, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) igaar traadte op med en, jeg tør ikke kalde det Suffisance — thi det tror jeg ikke er et parlamentarisk Udtryk, — men jeg vil kalde det en Bederhæftighed, som syntes at tyde paa et Mandat fra hans Meningsfæller og paa, at han afgav en Erklæring i sit eget og mange Meningsfællers Navn. Jeg veed nu ikke, hvorledes Ordet „mange“ skal forstaaes, men det maa vel være hans Meningsfæller uden for Salen, som der sigtes til,